

[Arne Melchior]

mente, de nu var blevet modne til at bære store opgaver sammen.

Men så var der jo noget, statsministeren havde glemt. Han blev beskyldt for brudt ægteskabsløfte til anden side. Det var en hr. Thomas Nielsen, som gjorde krav på, at han havde tidligere og stærkere løfter end dem, den nye udenrigsminister, hr. Christophersen, kunne gøre krav på. Og statsministeren turde ikke afvise dette. Jeg ved ikke, om det var af gammel kærlighed eller et had-kærlighedsforhold eller det var af frygt for et sagsanlæg for brudt ægteskabsløfte og de økonomiske og andre konsekvenser, der kunne flyde deraf. I hvert fald flyttede Thomas Nielsen med ind i den nye, lille familie, som endnu stod så svagt, og hvad sådan en trekant fører til, det ved man jo. Det må være svært at leve med.

Det førte da også hurtigt til, at de to nye parter begyndte at gantes ganske gevaldigt. Tænk på venstres landsmøde i fjor efterår, hvor statsministeren var bortrejst og i det fjerne fik forelagt nogle af sin nye partners, udenrigsministerens, udtalelser, og hvordan han måtte værgе for sig med både hænder, smil og gode ord for at glatte ud og se i hvert fald at få hvedebrødsdagene overstået, inden der skulle indgives separationspapirer. Så tidligt var det faktisk, at de kom op at slås.

Imens stod Thomas Nielsen og sang skiftevis serenader og ballader foran statsministerens vindue. Jeg skal ikke bebrejde Thomas Nielsen, at han som organisationsformand, som leder af dette lands største interesseorganisation, bruger al den kraft, han bare kan opbyde, til at nå de bedste af de mål, som er ham pålagt af medlemmerne af hans organisation, og ingen kan være i tvivl om, at han ikke er desavoueret hverken af sit forretningsudvalg eller af sine medlemmer.

Det kan ikke bebrejdes LO eller nogen anden organisation, at de søger at opnå det bedst mulige for sig selv. Det farlige opstår, når de ikke mere råder og ikke mere fremsætter ønsker, men kan kræve og har trussels- og pressionsmidler til at kræve noget, som ikke er inden for deres kompetence.

Dette trekantforhold førte til en skizofren tilstand, som meget minder om den, nationalbankdirektør Hoffmeyer så fremragende har lagt op for befolkningen. Han siger om gennemsnitsdanskeren, at han er skizofren:

den ene dag går man til valg for at vælge til folketing, til amtsråd eller kommunalbestyrelse, og dér stemmer man på de personer og programmer, som lover én at holde inflationen og omkostningerne nede. En uge eller en måned senere vælger man tillidsmænd på sin arbejdsplads eller repræsentanter til kongressen i sit fagforbund, og dér stemmer man på de repræsentanter og programmer, der lover at skaffe én mest muligt hjem i skuffen og de bedste arbejdsvilkår – som alt sammen udløser økonomi. Begge disse ting kan altså ikke lade sig gøre. For hvis og når, som vi ser det, alle grupper i samfundet kræver det maksimale af ydelser til sig selv, er det klart, at summen af alle disse krav ikke kan blive en begrænsning af inflation eller omkostningsniveau. Det er denne skizofreni, som plager det danske folk i øjeblikket.

Der er én ting mere, der plager os, og det vil jeg kalde tyveri af kompetence. Der er ligesom en tendens til, at alt helst skal flyde. Der er masser af eksempler på det i det små og i det store. En medarbejder ansat ved Danmarks Radio rettede for nylig en offentlig henvendelse til et medlem af radiatorådet, og denne meddelelse havde både til overskrift og til slutvignet: »Hold kæft!«. Undskyld, det var et citat. To dage efter . . .

Formanden:

Rent principielt må jeg sige, at det, at det er et citat, hjælper ikke; det ved hr. Melchior som præsidiemedlem.

Arne Melchior (CD):

Og formanden ved, at jeg er enig med ham, men jeg tror heller ikke, at jeg overtrådte god tone ved at bringe dette citat.

To dage senere kunne man se, at samtlige ansatte journalister på et stort dagblad meddelte til formanden for dette blads bestyrelse: Gå af! Det er sådan set to ligegyldende påbud, der her blev givet.

Vi ser altså, at ansatte folk, der har påtaget sig en for dem kendt opgave på kendte betingelser, siger til de folkevalgte bestyrelser, der kun kan afsættes af henholdsvis befolkning, folketing, generalforsamling etc., at de skal gå deres vej. De diskuterer ikke med dem, hvad de har uret i, men de siger bare: Hold kæft og skrub af!